

Woestijn

vol verrassingen

In Wadi el Gemal (Egypte) maak je kennis met de twee uitersten van het land: water en droogte, zee en woestijn, de koele onderwaterwereld en de verzengende hitte tussen de bergen. Je kunt hier een heerlijke strand- of duikvakantie houden maar ook dieper in de cultuur en natuur duiken. Op het eerste oog mag de woestijn er dor en eentonig uitzien, maar schijn bedriegt: er is een verrassende wereld te ontdekken.

Tekst en foto's: Sybille Kroon

Als een jonge god klimt gids Ahmedani – toch zeker in de 50 – op afgetrapte sandalen de berg El Talayee op, in nationaal park Wadi El Gemal, pal aan de Rode Zee in Egypte. Toeristen rondleiden en door het woeste landschap loodsen is een van de activiteiten die Bedoeïenen tegenwoordig op zich nemen, nu een nomadisch bestaan in de woestijn steeds lastiger wordt.

HIKEN DOOR EEN OUD KORAALRIJF

Af en toe kijkt Ahmedani grijnzend om en vraagt hij in zijn beste Engels of het gaat. Hoewel we al vroeg zijn opgestaan en een uur voor zonsopkomst klaarstonden in onze hike-outfit, wijst de thermometer deze vroege ochtend al dik 30 graden aan. We beklimmen de hoogste berg van de omgeving en met deze temperaturen is dat best pittig. Hoewel 'berg' iets te veel eer is voor de heuvel waarvan de contouren in de ochtendschemering steeds duidelijker worden. Toch blijkt al snel dat dit niet zomaar een heuvel is. Wat van een afstand een homogene bult lijkt, is van dichtbij een organische wirwar aan kloven. 'We lopen nu door een miljoenen jaren oud koraalrif,' vertelt Ahmedani met glinsterende ogen. 'Ooit was hier zee. Ooit zwommen hier vissen. Ooit groeide hier kleurrijk koraal. Maar de zee verdween en het koraal stierf af.' Wat achterbleef, is een grillig, bergachtig kalksteenlandschap. Vermoed, dat wel. Het witte kalkgesteente is bedekt met een dun laagje bruin zand. Niet zo verwonderlijk in een woestijn. We zitten per slot van rekening in het oostelijke deel van de Sahara. Terwijl we verder

door de kloven naar boven hiken, toont Ahmedani een bijzonder fossiel hier, een fraaie schelp daar. Ze zitten 'gewoon' in de wanden van de kloof.

UITZICHT OVER WOESTIJN EN ZEE

Na ongeveer een uur klimmen en klauteren komen we aan de top van de heuvel. De zon is net op en er staat een flinke bries die de zweetdruppels al snel doet verdampen. Van boven hebben we een panoramisch uitzicht over de zee en het landschap. Geen wonder dat vroegere stamhoofden van de Ababda – de Bedoeïenenstam waar Ahmedani ook toe behoort – deze heuvel als uitkijkpost gebruikten om hun territorium in de gaten te houden. De enige bebouwing die we zien, is het resort waar we verblijven. In de verte ploegt een eenzame truck, beladen met enorme brokken graniet, over 'snelweg' 65. Voor de rest: woestijn, bergen en leegte. Het eerste zonlicht schildert vijftig tinten bruin om ons heen. 'Kijk, daar woon ik,' Ahmedani wijst in de verte waar we na even turen een klein nederzettinkje ontwaren. Hij is er inmiddels op zijn hurken bij gaan zitten terwijl wij uitgebreid de omgeving bestuderen. Daarna beginnen we aan de afdaling.

VALLEI VAN DE KAMELEN/DROMEDARISSEN

Eenmaal beneden staat de zoon van Ahmedani ons op te wachten bij een provisorisch in elkaar gezet afdakje van palmtakken. Hij heeft kleden op de grond gelegd en een kamelenvel over de bankjes gedrapeerd. Uit zijn gemotoriseerde bakfiets haalt hij water, cola en bananen: precies wat we nodig hebben na een paar uur hiken. We gaan zitten en praten nog wat na onder de ritselende bladeren die ons beschermen tegen de zon die inmiddels al wat hoger aan de horizon staat. Of Ahmedani ook kamelen heeft, we zijn per slot van rekening in de wadi (vallei) van de kamelen, toch? Jazeker: eentje. Nou ja, het is geen kameel, maar een dromedaris, maar dat terzijde. Alles noemen ze hier camel, ook dromedarissen. Het Nationaal Park Wadi El Gemal heet in het

Duurzaam en verantwoord toerisme

Ahmedani en zijn gezin leven, net als 300 andere Bedoeïenengezinnen, in Nationaal Park Wadi el Gemal. Deze vallei is het oorspronkelijke leefgebied van de Ababda. Bedoeïenen zijn een volk van woestijnnomaden die in Noord-Afrika en het Midden-Oosten leven. Een samenwerkingsverband tussen deze Bedoeïenen, het naastgelegen Gorgonia Beach Resort, het Nationaal Park, overheden, private sector en lokale ngo's stimuleert duurzaam en verantwoord toerisme in Wadi el Gemal.

Wadi el Gemal

Nationaal Park Wadi el Gemal ligt aan de Rode Zee in Egypte, 45 kilometer ten zuiden van Marsa Alam. Het park bestaat uit zee (zo'n 2.000 km²) en land (bijna 5.000 km²), met een kustlijn van ongeveer 120 kilometer. Ook een aantal eilandjes voor de kust behoort tot het park, waar je alleen toegang hebt met ticket en gids. De wadi (Arabisch voor vallei) ligt in de delta van een oude rivier die 15.000 jaar geleden vanuit de bergen in de Rode Zee uitmondde. www.national-parks.org/egypt/wadi-el-gemal
www.gorgoniabeach.com

Engels 'Valley of the Camels', maar die tweebultige dieren gaan we hier echt niet tegenkomen. Als we al iets zien, dan zijn het dromedarissen. En natuurlijk mogen we dromedaris Biscuit van Ahmedani komen bekijken. De pick-up doet zijn naam eer aan: Ahmedani pikt ons even later op in zijn Nissan, we klauteren achter in de laadbak en een kwartier later zijn we in het Bedoeïenendorpje waar hij met zijn gezin woont. Dromedaris Biscuit en hond Cappuccino wachten ons nieuwsgierig op. Na een wandeling door het dorpje en een fotoshoot met de vierpotige modellen stappen we weer achter in de laadbak van de Nissan. Het is nog niet eens negen uur in de ochtend maar de indrukken van deze verrassende woestijn zijn nu al om in te lijsten. ■